

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim je potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne ozi-ramo na dotično naročilo.

Upravištvo „Slov. Naroda“.

Bismarck, Rim in Avstrija.

II.

Iz vseh velikih govorov, ki jih je imel Bismarck sosebno lani in letos, je razvidno, da mu je pred vsem do tega, kako bi nemško cesarstvo okrepi in utrdil na znotraj. Iz debat, v katere je segal, v večih ali manjših sestavah odgovorov in kritik, se razodeva želja in namera, nevarne stranke oslabiti, uničiti in zaresnejšim potrebam ustreči. Ob vseh važnejših prilikah je kazal na zaresne čase, ki se bližajo ne samo Nemčiji, ampak na političnem svetu v obče; zaradi teh zaresnih časov je dokazoval na neobhodno potrebo, da se pojedini važni deli prebivalstva zadovolje. Vedno je poštevel ne toliko pojedine stranke, kakor pa prebivalstvo samo; to je hotel in hoče po vsej sili zadovoljiti in ogreti z ljubeznijo do nemške domovine.

S tem vseobsežnim glavnim namenom je po stavil katoliško vprašanje na dnevni red in neče

mirovati, dokler se popolnem ne spravi s katoliki. To je naglašal tudi 23. marca v pruski gospodski zbornici.

Bismarcku je po vsem tem pri katoliškem vprašanju do tega, isto vprašanje rešiti tako, da bi katoliki nemškega cesarstva ne delali kake sitnosti na zunaj, da bi ne imeli uzrokov, hrepeneti po državnopravnih spremembah sedanjega političnega stanja. Zopet in zopet je naglašal, da hoče veliško stranko uničiti ali doseči toliko, da ne bodo imeli Velfovci povodov, izpodkopavati novega nemškega cesarstva. Izrecno je pogostem očital take namere sosebno Windthorstu, načelniku katoliškega, mogočnega središča.

In kakor se je Bismarck bal ali pa se delal, da se boji Hanoverancev in onih, ki držijo ž njimi, ravno tako je pošteval zunanje sosedne države, proti katerim bi utegnili težiti nezadovoljni katoliki. Mej sosednimi državami pa je jedino Avstrija, ki bi bila v tem pogledu v zaresnih časih nemški velevlasti nevarna. Avstrijo je torej tudi izrecno Bismarck imenoval v gospodski zbornici dne 23. marca, in če je trdil, da bodo po odstranjenem verskem glavnem vprašanju v Nemčiji nastale boljše razmere nasproti Avstriji, ima ta trditev po vsej zvezi govora in najprej ta pomen, da katoliki Velikonemčije odslej ne bodo imeli uzrokov hrepeneti po Avstriji zgoli zaradi takomenovanega „kulturnega boja“. Hotel je torej reči, da katoliki Velikonemčije odslej ne bodo morda prosjačili kakor si bodi v Avstriji za pomoč, da se sprijaznijo lepo z Velikonemčijo samo, in da zaradi in vsled tega ne pride Avstrija v kake delikatne diplomatske stiske.

Bismarck je hotel tako rekoč Avstrijo kot zaveznico sam rešiti iz takih možnih neprilicnostij, in s stališča odkritega zaveznika bi bil Bismarck s tem pokazal, kakor da hoče ustreči tudi Avstriji. V tem oziru bi bil Bismarck dosleden in v soglasji z željo cesarja Viljema, katero je bil ob svojem času izrazil na avstrijskih tleh, željo namreč, da bi Avstrija ne dajala povoda svojim Nemcem, da bi svoje glave — s pritožbami nagibali proti Berlinu, torej za pomoč prosili v Velikonemčiji.

Kakor hoče Bismarck zadovoljiti vse dele velikonomškega prebivalstva, da bi ne težili na zunaj,

tako naj bi tudi avstrijski Nemci bili zadovoljni s svojo osodo v našem cesarstvu. V tem tiči velika doslednost Bismarckove politike, in ko bi bil cesar Viljem priporočal ob oni priliki, da naj Avstrija skrbi tako za svoje notranje uredbe, da bodo zadovoljni vsi avstrijski narodi s svojo veliko domovino, potem bi ne bil on svetoval nič drugega, kakor kar izvršuje dejanski Bismarck v Velikonemčiji sami. Nasvet cesarja Viljema je bil takrat nepopolen, ker premaloobsežen.

Ker pa hoče Bismarck sam trdno zvezo z Avstrijo, in bo ta zveza močna samo tedaj, kedar Avstrija v resnici zadovolji vse narode, je pač jasno, da se bo Bismarck samo tedaj veselil te zveze, kadar bo delala Avstrija tako, kakor dela Bismarck v Velikonemčiji.

Ako je torej Bismarck zares odkritosrčen prijatelj Avstriji, bo Avstriji tudi kot pravi prijatelj svetoval vse, da se okrepi analogno po istih potih, kakor utrjuje Bismarck sam novo nemško cesarstvo na znotraj. In ker so zaresni časi za obe zaveznici, bo Bismarck ob enem svetoval, da naj Avstrija takoj začne z delom sprave, in ker ni možno čakati v zaresnih časih, bo Bismarck ob enem svetoval, da naj se Avstrija popne do določenih in odločilnih korakov.

S tem, da kdo kaj nasvetuje, se še ne meša v notranje zadeve; drugače bi bilo, ko bi dajal tak svetovalec določne načrte in tako rekoč pogoje in ukaze. Vsekakor se pa je nadejati, da bo Avstrija Bismarcka posnemala v lastnih zadevah. Bismarck se je izrazil, da on zmatra rešitev katoliškega vprašanja s stališča skupne politike in v interesu skupnosti („Gesamtpolitik“ in „Gesamtheit“).

Torej mora tudi Avstrija kot vsopredna zaveznica svoja vprašanja reševati s stališča skupne politike in isto tako v interesu skupnosti. Avstrija nima verskih, ampak narodna in državno-pravna kot glavna vprašanja. Avstrija mora vse svoje dele, torej vse narode zadovoljiti. Bismarck je odločno zavrnil protestantske pretežnje in vso sentimentalnost pojedinih strank glede na katoliško vprašanje. Naravnost je rekel, da njemu niso take pretežnje in sentimentalnosti nič mari, njemu je jedino do obstanka cesarstva.

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins, poslovenil J. P—ski.)

Peto poglavje.

(Dalje.)

„Katero prerokovanje?“ vprašala je gospica Sabija prek mrežastega dela skrbno pogledavši v Henrika, ki je pri poznem zajutreku jutranji časnik naglo pregledoval.

„Teta, jaz sem bil toli prepekan, da sem najprej vedel, da že sedem dnij in sedem noči kuklo v metulja premeni.“

Teta Sabija pogostoma ni razumevala nedolženih in polsmešnih Henrikovih odgovorov ter tudi takrat ni dalje vpraševala, ampak je nejevoljna ozrla se v svoje delo.

Mabel je napominjane besede bolj razumela in je še nadalje pitala Henrikovega velikega psa ter je slastne koščke, z mize vzete, držala visoko nad glavo velikanskega soigralca, da ne bi srečala bratovih očí, ki so, kakor je vedela, vanjo merile.

„Dva ženitovanjska pohoda in večerni koncert v torek“, računil je Henrik po prstih, „vožnja v kočiji, opera in ples v sredo.“

„Dovolite mi, teta, da vam zamotano štenico poravnam“, vzklila je Mabel, tik gospice Vaughanove na nizek stolček se usedeši ter še zmiraj se kazavši, kakor ne bi brata poslušala.

„Tri velike družbe v četrtek“, nadaljeval je Henrik, „in v petek veliki ples te dobe! Dobro, Mabel! Dobro! Rekel sem ti, da bode jeden sam teden iz tebe naredil popolno novošegno gospo. Le škoda, da nisva na to stavila.“

„Jaz zanikavam to“, odvrnila je Mabel toplo, „kaj ne, Tatar?“ potrkavši psu na glavo. „Novošegne gospe se ne igrajo z velikimi psi ter tudi ne znajo mrežic delati“ in tako govoreč, izvlekla je igle iz zamotanih koncev, nekoliko dela razpletla ter je jela kaj potrpežljivo zopet petljati.

„O, pa jaz imam dokaz pri rokah“, rekel je Henrik z zmogovnim glasom ustavši od mize. Tu stoji črno na belem in kar časnik pravi, mora pač biti resnica; in pokazal jej je dotično mesto v listu. Bil je popis bliščečega plesa prejšnjega večera in mej plesnimi krasoticami stalo je Mabelino ime prvo v vrsti. Ko je čitala prilizljivi popis svoje

telesne in duševne vrline, zarudelo jej je obličje primerne srdi.

„To nespodobno poročilo pač ničesa ne dokazuje“, vzklila je živo.

„Le pečat še pritisne dognani stvari“, odvrnil je Henrik, „da je naša učenka iz šolskih klopij tekom osmih dnij dozorela v novošegno gospo.“ In pokazal je na napis članku: „Naš novošegni svet.“

„Misliš si tedaj Mabel“, rekla je gospica Sabija resko, „ko si govoril o kukli in metulji? Kaj uljudne besede, to moram priznati. Ti si mislil pohvaliti jo, ko si jo metulja imenoval, a jaz ne poznam časa, ko bi jej bilo pristojalo ime ostudne kukle. Jaz sem jo pred osmimi dnevi prav toli ljubila kakor danes. Bojim se, da jo popačite“, mrmrala je na pol tiho.

„Kaj, teta Sabija?“ rekel je Henrik živo in z glasom, katerega posmeha gospica Sabija ni razumela, „kaj teta, tega pač resnobno ne misliš? Ti pač ne porečeš, da si Mabel tako rada imela in nanjo toli ponosna bila, ko je sveža in živa prišla iz gospe Herbertove učilnice, kolikor rada jo imaš sedaj, ko se z nošo, olikanostjo in spoštovanjem velikega mesta odlikuje? Bila je res kaj dobra devojka in član naše rodovine, prav prirodno, da

Po Bismarckovem zgledu ne more biti torej Avstriji do tega, da bi ustrezala pretežnjam Madjarov, Nemcev ali Poljakov. Narodi avstrijski ne bodo zadovoljni, dokler bo trajal duvalizem, ker ustvarja krivice v obeh polovicah skupne države. Avstrija ne more podpirati jednih narodnostij na škodo drugih, kajti to bi države ne utrdilo. Skupni interesi zahtevajo zadovoljenje vseh narodov, to pa je možno doseči jedino z dejansko podelitvijo narodne enakopravnosti.

Avstrije skupna politika zahteva po analogiji Bismarckovi, da preseče vsako pretežnjo, ki se vzdržuje na škodo celokupnosti. Avstrija nima na zunaj opraviti samo z Nemčijo, ampak tudi z drugimi narodi. Cesar Viljem je govoril samo o možnosti, da bi Nemci nagibali glave proti Berlinu, ali Avstriji bi utegnili drugi vladarji, ki so z Avstrijo v ugodnih razmerah, z enako pravico ali nepravico svetovati, da naj gleda, da ne bodo pa druge narodnosti nagibale glav proti prestolicam x, y, z. Bismarck želi naudušenost vzbuditi v vseh delih Velikonemčije; jednako jo zahteva od Avstrije, ko bi napočil zaresni dan praktičnega delovanja in žrtvovanja raznih avstrijskih narodnostij.

Bismarck se spravlja z glavarjem katoliške cerkve; Avstrija ima določene meje v narodni enakopravnosti, da se spravi z narodi. Bismarck se zaresno pogaja in spravlja; jednaka zaresnost mu bo ugajala tudi od avstrijske strani, če se naša država v popolni analogiji spravi prek in prek s svojim prebivalstvom.

Bismarck se utrjuje doma z vso silo in nujnostjo, kljub temu, da je Velikonemčija tesna za veznica Avstriji, in kakor trdi, dosledna prijateljica Rusiji. Ob enem je Moltke izrekel, da se na druge države ni naslanjati v zaresnih dobah. Moltke je skrbel, da se je Velikonemčija utrdila v vojniškem pogledu, Bismarck pa, da si je napravil zveze na zunaj in pred vsem, da uresničuje zadovoljnost prebivalstva domače države. Tudi Avstrija se je utrdila za vojno; čaka pa je še drugo delo: zadovoljiti in naudušiti vse narodnosti na podstavi narodne, po ustavnih zakonih zagotovljene enakopravnosti.

Nujnost in zaresnost zunanjih razmer dajeta povoda dovolj, da Avstrija posnema nemudoma Bismarcka na to odločilno stran. Ta nauk je podelil Bismarck Avstriji, ko je 23. marca t. l. sam zatrdil, da je on, kar se dostaja njega, v resnici skrbel za zboljšanje razmer mej zaveznicami Velikonemčijo in Avstrijo. Ta nauk smo tu mi navedli prvič, ker je naravna posledica Bismarckovega postopanja, in drugič, ker ga nemški liberalci zavijajo in ga bodo zavijali vse v drugem zmislu.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 1. aprila.

Danes ima državni zbor zadnjo sejo pred veliko nočjo. Zborovanje državnega zbora od božiča do velike noči tudi ni bilo za nas Slovence posebno veselo. Še toliko neso mogli naši narodni zastopniki doseči, da bi na bankovcih dobili napis tudi v nemških jezicah. Kar se tiče nas Slovencev, se je zopet v budgetnem odseku bila vsprejela znana re-

solucija, ki se ponavlja od leta do leta, da bi se na nekaterih srednjih šolah na Slovenskem zunaj Kranjskega osnovala slovenske paralele. Naučni minister je pri tej priliki sicer priznal, da se je ministerski svetnik Wolf v Ljubljani prepričal o ugodnem uspehu slovenskih vspešnic, a je pristavil, da je treba še počakati daljšihkušenj, kak uspeh bode še imelo poučevanje v slovenskem učnem jeziku. Ta izjava naučnega ministra je pokazala, da bi vlada rada odložila uvedbo slovenskih paralel na srednjih šolah v Celju, Mariboru in Gorici ad calendas graecas. Nasproti so se pa tačas zahtevale od državnega zbora nove žrtve za vojsko, katere so tudi slovanski poslanci dovolili brez ugovora, če tudi vlada tako rada prezira njih želje.

Vnanje države.

Bolgarska sveta sinoda, ki je že 3 mesece zborovala v Sofiji, končala je svoja dela. Biskupi se vrnejo sedaj v svoje biskupije. Bolgarska opozicija je večkrat skušala sinodo pridobiti na svojo stran in tako delati težave vladi, toda biskupi so se izogibali vsacega koraka, ki bi utegnil škodovati vladi. — Nek sodelavec „Wiener Allgemeine Zeitung“ se je razgovarjal z bolgarskim justičnim ministrom. Stojlov se je izrazil proti njemu, da je prišel na Dunaj, da pozve, če se je v Dunajskih vladnih krogih kaj premenilo mnenje o bolgarskih vprašanjih, odkar je bila bolgarska deputacija na Dunaji. Morda mu bolgarska vlada še naroči pohoditi druge evropske stolice. V Darmstadt ne pojde, ker je princ Aleksander odločno odrekel, da bi še kedaj vsprejel bolgarsko krono. Ker se je vojvoda Koburški ob svojem času izjavil, da kandidature ne vsprejme, mu jo on tudi ne bode ponujal. Na švedskega princa Oskarja nikdo v Bolgariji ne misli. Kdaj se snide sebranje, še ni odločeno. Vest, da se snide ob obletnici izvolitve Battenberga, je tendenčna laž. Ko se snide, ne bode volilo kneza, ker ni nobenega kandidata, ampak bode povečšalo oblast regentom. Vlada nič več ne misli, da bi zopet volili Battenberžana, pač pa narod to želi. Društva, ki so se poslednji čas osnovala, imajo na zastavah podobo kneza Aleksandra I. V Bolgariji je mir in je bolgarska vlada pripravljena proti vsem nevarnostim, ki jej preté iz Rani. Narod je zadovoljen. Nezadovoljni častniki je posebno poparilo, da je v Ruščuku in Silistriji narod potegnil z vlado in pomagal zadušiti ustanek. Posebno so pa Vzhodnorumeljski udani vladi. Balkanska federacija bode morda v kratkem presenetila Evropo.

Če je verjeti nemškimi listom, so „Moskovskija Vjedomosti“ vendar dobile ukor, ki se pa ni objavil. **Ruska** vlada se sicer zato dolgo ni mogla odločiti, tako da je Bismarck že bil naročil nemškemu veleposlaniku v Peterburgu, naj Giersa povpraša, kako je s to stvarjo. Giers se je obrnil na ministerstvo notranjih zadev. Poslednje do tedaj še ni bilo ničesar ukrenilo, a je potem hitro sklicalo sejo višje časniške uprave, ki je sklenila, dati Katkovu ukor. Ko je car to zvedel, je ukazal, da naj se počaka, da se bode videlo, kako bode javno mnenje sodilo Katkova članke proti Nemčiji. Nazadnje se je car odločil, da se Katkovu da ukor, katerega mu je sporočil načelnik višje časniške uprave Fleoktistov.

Izvestja o avdijenciji **ruskega** veleposlanika pri **turškem** sultanu si nasprotujejo. „Pester Lloyd“ se poroča iz Carigrada, da je gotovo, da je Nelidov predlagal sultanu, da Turki zasedejo Vzhodno Rumelijo, hkratu bodo pa Rusi zaseli Bolgarijo. Sultan se pa o tej stvari ni hotel razgovarjati, ter je z raznimi vprašanji napeljal pogovor na druge zadeve. Sultan se nekda popolnoma strinja z velikim vezirjem Kiamilom pašo, da Turčija najbolje stori, če se dosti ne utiče v bolgarske zadeve. Od ruske strani se pa poroča, da je Nelidov pri avdijenciji le sultanu pripočal, da naj Turčija red

neje plačuje vojno odškodnino. Nikakor pa ni zahteval, da bi Turki poseli Vzhodno Rumelijo ali pa vlada poklicala Rizo beja iz Sofije. Rusija se premalo briga za misijo Rize beja, da bi kaj takega zahtevala, vsaj že tako ve, da turški komisar ne bode s svojem posredovanjem v Sofiji imel nikacega uspeha. Rusija hoče čakati, da se bodo vse vele-vlasti prepričale, da treba narediti konec nenormalnemu stanju v Bolgariji. Ker se bolgarsko vprašanje brez Rusije ne bode dalo rešiti, bode slednja že v odločilnem trenutku imela priložnost si zagotoviti svoj upliv v Bolgariji.

Italijanska ministerska kriza še ni rešena, toda približuje se rešitvi. Po raznih poročilih iz Rima bode tedaj novo ministerstvo tako le sestavljeno: Depretis, predsedstvo in začasno vnanje zadeve; Crispi, notranje zadeve; Magliani, finance; Bertole Viale, vojsko; Brin, pomorstvo; Saracco, javna dela; Zanardelli, pravosodje; Grimaldi, poljedelstvo; Bonghi ali pa Cremona, pouk. Grofa Robilanta tedaj ne bode v novem ministerstvu, kar je vsekako velicega pomena. Bil je duša avstrijsko-nemško-italijanskemu prijateljstvu. Ker se ta državnik ni mogel obdržati, je jasno, da se Avstrija in Nemčija na Italijo ne moreta nič zanašati. Tolikanj proslavljena tripelaljanca bode v kratkem se razrušila. Crispiju je nekda ponudil Depretis štiri ministerske portfelje na izbiranje. Crispi se je odločil za notranje zadeve.

Predvčeraj je **francoska** zbornica po jako burne debati vsprejela dodatni kredit za finančno ministerstvo. Šlo je samo za 765.000 frankov, kolikor je manj zbornica dovolila koncem lanskega leta za plače uradnikov finančnega ministerstva, nego je pa vlada zahtevala. Nasprotniki vlade so hoteli to stvar porabiti, da bi jo vrgli. Kredit je posebno goreče zagovarjal ministerski predsednik Goblet in stavljal zaupno vprašanje. Clémenceau ga je pa najhuje pobijal in očital vladi, da neče uvesti reform, katere je ob tala. Pomenljivo je pa, da so tudi trije govorniki z desnice zagovarjali dodatni kredit in je 30 monarhistov glasovalo z vlado. Pokazalo se je, da se mnogi monarhisti že žele sporazumeti z zmernimi republikanskimi elementi. S časom utegne navstati res v francoski zbornici močna republikanska konservativna stranka, na katero se bode opirala vlada.

Nek sodelavec francoskega časopisa „Soleil“ se je razgovarjal z monsignorom Galimbertijem, katerega je papež poslal k devetdesetletnici **nemškega** cesarja v Berlin. **Papežev** odposlanec mu je razlagal, kaj je vse dosegel papež v Nemčiji. Če bode papež poslal nuncija v Berlin, še ni odločeno, to se bode že v treh ali štirih letih videlo. V Berlinu so ga jako prijazno vsprejeli. Posebno prijazna bila je ž njim cesarica Avgusta, tako da je on mislil, da govori s kako katoliško prince-sinjo. Bismarck se je izrazil proti njemu, da sta le dve avtoriteti, cesar in papež. Vesti, da se Bismarck pogaja z Italijo o obnovljenji papeške svetne oblasti, so izmišljene. Galimberti se je izrazil, da papež mora ostati v Rimu. Dokler mu ne dajo ozemlja do morja, ne more občeati svobodno s katoliki. Kakor hitro bi se papež pokazal v Rimu na ulicah, takoj bi bile demonstracije zanj in proti njemu. Če bode italijanska zbornica sklenila ločitev zakonov, bode papež protestoval. To bode dalo povod demonstracijam, ki bodo še večje, če pridejo radikalci na krmilo. Nazadnje se bode italijanska vlada preverila, da brez katolikov ne bode več moč vladati, ker se nobena vlada ne bode mogla obdržati pri sedanjih razcepljenosti strank.

Berg je odložil iz političnih vzrokov predsedstvo **danske** spodnje zbornice. Naveličal se je vednega razpora z vlado, ki dosledno prezira sklepe spodnje zbornice.

V **angleške** zbornici občanarjev je Bal-four utemeljeval irsko predlogo in pri tem razkril

jo vsi prav radi imeli. Pa pomisli, kaj je sedaj. Sedaj je prva krasotica v mestu, kraljica v novošegnem življenji z velikim spremstvom nespametnih gizdalinov in neštevilnih dobrih prijateljev, ki se z nje smehljajm žive! Pomisli, kolika prememba, kolika zmaga!

„Henrik, ne bodi toliko aboten“, segla mu je v besedo Mabel, ki se je sama sicer radovala, vendar se tudi bala, da ne bi teta bratovih besed za resnico vsprejela, ali kar bi bilo še hujše, da ne njegove šaljive posmešice je razjezile. „Mi metulji, ker ti pač nisi boljši od mene, hočemo za nekaj časa peroti stisniti. Danes baje bode prvi dan v Novem Yorku deževalo in delali si bomo veselo družbo doma ter se za minoli teden pokorili.“

„Deževni dan!“ vskliknil je Henrik stopivši k oknu ter skrbno pogledavši. „Ne, ne mislim; popoldne imamo izlet v Chersey in lepo vreme je neobhodno potrebno. Pa Mabel, kako pa je, da si svobodna? Kje pa je poglaviti sovražnik?“

„Kako naj bi vedela, koga misliš, Henrik? Kako čudne naslove daješ ljudem!“

„Le take, katere zares zaslužijo. Kdo je poglaviti sovražnik našemu hišnemu miru, kdo je voditeljica v vseh teh novošegnjih zarotah, ki nam

tvojo družbo krade ter prav samovoljno svojo družbo usiljuje? Če ti ne moreš uganiti, koga mislim, uganila ga bode teta. Upliv Vanekarjeve teta odobruje tako malo, kot jaz.“

„Oh, Henrik“, rekla je Mabel smehljaje, „kako nehvaležen si, ko te gospa Vanekarjeva in gospica Viktorija toli močno občudujeta!“

Henrik je zmajal z ramami.

„Za danes si varen“, nadaljevala je Mabel, gospica Vanekarjeva in Ludvika obiščete danes zunaj mesta nekaj ljudi; na srečo sem jaz popolnoma svobodna. Škoda, da si obljubil izleta se udeležiti. Danes bi lahko začela francoski se učiti.“

„Poslušajte jo!“ zaklical je Henrik z navidez-nim začudenjem, kako pridna in uneta učenka, katero le neogibno odsodstvo njenega učitelja zadržuje, da se svojemu duševnemu ukusu ne udaje!“

„Zares, Henrik!“ odvrnila je Mabel, „zagotavljam ti, da sem te knjige večkrat s hrepenečimi očmi pogledovala; a nikdar nisem imela časa za drugo nego za to, kar gospa Vanekarjeva zahteva družbe imenuje.“

„Ne“, zaklical je Henrik silovito, „na vislice z gospo Vanekarjevo!“

„In ž njenimi deležnicami tudi?“ vprašala je Mabel prepekano.

„Ne, milost nedolžnim“, rekel je Henrik zevaje. Mehkosrčni naši Ludviki privoščim vse veselje mladosti, a želim jej drugo voditeljico. Mimogrede, kako koprneča mala neumnica — —“ ko pa je zagledal Mabeline začudene in očitajoče oči, obmolčal je, smijal se ter sebi v besedo segel: „No, najina si, kaj ne? tedaj molčiva.“

Naglo in živo prikimovanje gospice Sabije je pričalo, da je Henrikove napol izrečene misli odobraval; in kot bi govorila sama s seboj, rekla je nekako živo: „No, vsaj bomo imeli miren dan!“

„Da“, odvrnila je Mabel; „tako bodem lahko čitala liste stare matere Vaughanove in vam lahko klobuk zarobila. Gori zajutrukujeva in predpoludne ne prideva več doli.“

Pri tem nasvetu se je gospice Sabije obilje kar žarilo očitne zadovoljnosti, a kmalu se je nekoliko zmračilo, ko je trenotek pozneje Mabel zaklicala bratu: „Henrik, jaz bi kaj rada — —“

„No“, odvrnil je stopivši v prehod in z vrhno suknjo na rami vrnivši se, „to vemo, da bi ti kaj rada —, a povej, kaj bi rada?“

„S teboj bi rada šla do gostilne.“ (Haj, pri.)

žalostne razmere na Irskem. 1770 oseb je pod policijskim nadzorstvom, kar stane na leto 55.000 funtov. Agrarna zločina se množe; sodišča nemajo nobene moči, ker se še poškodovani boje pričati in porotniki iz strahu vsacega oprostijo. Po izvestjih sodcev so v okrožjih Mayo, Clare, Lime rick, Cork in Kerry take razmere, ki spominjajo na državljansko vojno. Dillon je pa tri ure pobijal izimne zakone za Irsko. Rekel je, da rajši ostavi Irsko, nego bi bil tamkaj rob. Ako pa irski narod hoče, bode on vodil upor proti izimnim zakonom.

Dopisi.

Iz Pulja 26. marca. (Hude slutnje.) V Poreškem „Istri“ oglašil se je Jeremija, ki je zapel pesen-žalostinko tako milo in do srca segajočo, da mora strepetati bojzni in tuge vsako pravo, pristno srce — irredentovsko.

Italijani naši sanjali so prekrasne divne sanje: Istria bila jim je obljubljena dežela, domena, neporekljiva last; deželi tej bili so oni despotni gospodari; trebalo jim je bilo le izreči kako željo, merodavni krogi bili so jim takoj na uslugo — to je že tako bila tradicionalna politika avstrijskih vlad, — želji se je takoj ustreglo, postala je zapoved — zakon.

Živelo se jim je kar tako „samo od sebe“; poznali niso setve, poznali so le žetev. Prebivalci dežele te bili so jim le sluga, sužnji, ki niso imeli druge dolžnosti, nego plaziti se po kolenih pred zatiralci svojimi, polniti njihove trebuhe — in ti potrebujejo mnogo! — in — stradati! Vsaj je no torična istina, da 90 odstotkov mnogobrojnih Puljskih bogatašev nema ni krajcarja podedovanega imetja, ampak da je sedanji rod vse nabral — **z oduševstvom**. Žulji pridnih rok, pōtne srage seljaka mučenika leže nakopičeni po Wertheimericah zastopnikov „latinske civilizacije“. Tako se glasi navadna neslana fraza neusmiljenih teh oholežev.

Da, pač še jedno pravico imel je naš istrski trpin: plačevati davke v denarji in krvi. Sicer je bil pa popolnem „vogelfrei“, kakor uboga, od ljutih gonjačev preganjana in begana divjačina. Ako se je revež kaj „pregrešil“ — če se mu je namreč človeški čut raznel nad tolikimi nečutenimi krivicami, ako je bolešno vzdiknil videč nečloveško svojo eksistencijo — tedaj ga pa je zadela ostra šiba „signorie“, dokler se ni „spokoril“, prišel in — poljubil šibe. — Tiranska duša, kaj hočeš še več?!

Mogotcu ni bilo dosti, da mu je vzel imetje, ugonobil ga je tudi moralno.

Le včas, pri posebnih prilikah, recimo o volitvah, zdelo se je „signoriji“ prikladno in oportuno, da so govorili o „nostri buoni villani“. „Stimmvieh muss sind!“

To pa je tudi jedina, sila redka izjava oblastniške „naklonjenosti“.

Rekli smo, da so bile to sanje irredentovske. Ne sanje, ne, istina je bila to, žalostna, srce pretresajoča istina, sramota 19. stoletja! Le v toliko so bile sanje, ko so krivodejci mislili, da bo večne čase tako ostalo.

Iz teh sanj se pa ravnokar prebujajo. In da jim prebuditelj ta ni prijetna, kdo bi se temu čudil? Človek, ki ne pozna reve in ubožstva, ki je živel vse svoje dni v obilici, ki je bil rojen biti le gospod in videti le sužnje okoli sebe, takega človeka preleti groza, ako se ga polasti bojazen, da bi znalo kedaj drugače priti, kajti njemu ni se bati le pomanjkanja svetnih užitkov, ampak tudi dušnega udarca, ko bo moral gledati, kako se oni, katerih oblasten, neusmiljen gospodar je bil, vesele njega nesreče. Triumf nekdanjih tlačanov je najhujša kazen plemu mogotcu.

Da se je ta bojazen polastila Italijanov naših v obilej meri, priča nam omenjena jeremijada v zadnji številki „Istrie“. Članka ne moremo priobčiti, ker nam nedostaja prostora, a očrtati ga hočemo v kratkih potezah.

Opazujoč že pet desetletij — pravi člankar — gibanje po priljubljenem poluotoku, prevzame ga dvojna žalost in ima le žalostno zadostilo, da sme reči: „prejasno sem videl v bodočnost“. Imejuč v živem spominu dogodke „nella nobile ed infelicitissima Dalmazia“, kjer se je naredila in se deloma še dela tabula rasa „dell' avita secolare civiltà latina“, opominjal je rojake: Kaj, ko bi tudi v Istri tako prišlo? — a ti so se mu smejali, rekoč: pri nas stojé stvari drugače, mi smo Italijani in ostanemo. Tako se mu je reklo v Pazinu, tem ljubem, dragem in

nesrečnem mestu, čegar administracijo se jim je izvilo iz rok. Ne žali ga, da bo uradni značaj Pazinskega mesta slovanski, tudi ga ne žali, da se bode odslej v mestnej hiši govorilo slovanski, a situacija mučna in smešna (ridicola), v katero so Italijani zašli, peče ga do dna duše: tujec, kojega so drage volje v hišo vsprejeli, jim sedaj pravi: tukaj smo po vsej pravici in tukaj ostanemo. Ko je on — člankar — izjavljal take bojazni, smijalo se mu je staro in mlado, še celo po časopisih so ga smešili. A on jim ne zameri: ne poznajoči realnosti nevarnosti, neso videli družega nego horizont „della loco poetica generosità“!

Prvi vzrok njegove velike žalosti je prevelika zaupljivost do situacije; drugi pa, da so Italijani sami pripravljali kamenje, s katerim so si gradili uspehe njihovi neprijatelji, ustvarivši velike občine, ker so krivo suponovali, da bode civilizacija mesta razsipala blagodejno luč po slovanskih selih. (Aha! Dop.) Bila je velika, neodpušljiva zmot. Kaj je bilo Italijanom mari, da so Novaki (vas pri Pazinu) makari starčevičevski, ali vsaj Pazin bi bil ostal to, kar je bil. Dobiček od novega reda so imele le vasi, preglasovavši mesta; število je z matematično natančnostjo potrdilo njihovo logiko, premagavši zgodovino, civilizacijo in kar je najlepših stvari na tem svetu.

Ako pa Italijani molijo „Confiteor“ zaradi hudih grehov, partija pa vender še ni definitivno izgubljena. Člankar svetuje, naj ne zovejo nikogar več „fratelli e comprovinciali“, ampak bojne vrste naj stisnejo in naj ne dajo podstrešja neprijatelju. Sklepa pa tako le: V imenu mleka, s katerim so vas dojile matere vaše, v imenu plemenite krvi latinske, ki se pretaka po Vaših žilah stojte po konci, bodite močni!

Častiti bralci „Slov. Naroda“ imate zadosti? Osobito se bo pa onemu, ki istrske razmere pozna, želodec obrnil, videvši toliko hinavstva in cinizma nakopičenega za puhlimi frazami. C—t—č.

Iz Vremske doline 30. marca. [Izvirni dopis.] Dne 25. t. m. se je na okrajnej Reškaj cesti, nad Gornjimi Vremami blizu „Fužinarja“, del „Ležeške rebri“ čez cesto udril, in je bil dva dni ves cestni promet ustavljen.

Ker omenjena strmina z večjim udorom preti, je bil danes g. dež. nadinženir iz Ljubljane na lici katastrofe ter si je stvar natančno ogledal in za vzdrževanje cestnega prometa po možnosti potrebno ukrenil.

Predno se bo vsaka nevarnost na omenjenem kraju popolnem odstranila, bo treba veliko stotin potrositi, mogoče je pa tudi, kakor nove razpokline kažejo, da se velik del strmine čez cesto udere ter ne le cestni promet popolnem ustavi, ampak tudi reko „Reko“, koja poleg in tikoma ceste teče, iz struge odrine in „Fužinarjev“ mlin pod vodo spravi.

Za ondu hodeče in vozeče občinstvo je posebno po noči pazljivost potrebna.

Domače stvari.

— (Z Dunaja:) Danes 31. marca stavili Gregorec in 26 tovarišev do ministra za bogočastje interpelacijo, zakaj je to ministerstvo sedaj že drugičkrat preziralo koroških 130.000 katoliških Slovencev pravico do slovenščine popolnem zmožnega škofa in je li voljno skrbeti, da se imenuje precej slovenski pomočni škof za Koroško.

— (Prizivna obravnava) bila je danes pred c. kr. deželnim sodiščem Ljubljanskim in trajala do 1/2 ure popoldne. Proti razsodbi c. kr. okrajne sodnije v Vipavi z dne 26. februarja 1887 št. 83 uložili so bili tožitelji in obsojenec prizive oziroma ničnosti pritožbe, o katerih je bilo obravnavati. Sodišču predsedoval je deželni sodnik predsednik g. Kočvar. Votantje so bili gg. deželne sodnije svetniki: Ribitsch, Sajic in Pessiak, zapisnikar dr. Babnik. Tožitelje zastopal je g. dr. Tavčar, okrajnega glavarja viteza Schwarzpa g. dr. pl. Schrey. Ko so se prečitali akti in izpovedbe prič, poprijel je besedo dr. Tavčar ter v daljšem jedernatem govoru utemeljeval tožiteljev prizive glede krivde in kazni. Dr. Schrey skušal je svojega klijenta oprati, kar se mu pa ni posrečilo, celo italijanski slovar, ki ga je v ta namen bil seboj prinesel, skazal se je kot jako slabo milo. Po krepkem govoru gosp. dr. Tavčarja in kratkih končnih opazkah dr. Schreya, sledilo je posvetovanje sodišča. — Slednje je potem

sodbo prvega sodnika, s katero je bil okrajni glavar vitez Schwarz po §. 491 kaz. zak. obsojen na 20 gld. globe, eventualno na 4 dni zapora, glede tožiteljeve urednika Železnikarja in A. Zagorjana potrdilo. Glede priziva in ničnosti pritožbe gosp. dr. Kende pa je spoznalo, da ga je okrajni glavar vitez Schwarz z očitanjem, da tira rusko politiko, tudi na časti žalil. Sodišče odredilo je dalje, da se okrajnemu sodišču v Vipavi naroči nova obravnava, pri kateri bode dognati, je li okrajni glavar vitez Schwarz z izrazom „lauter Falloten“ žalil čast pri volilnem shodu v Postojini prisotnega dr. Kende. Sodba prvega sodnika je torej v glavnih delih definitivno potrjena in tudi dr. Kenda dobil je za vse žaleče izraze popolno zadoščenje.

— (Pisateljskega podpornega društva) občni zbor bode jutri točno ob 8. uri zvečer v restavraciji Čitalnice Ljubljanske. — Za občnim zborom bode poslednji zabavni večer letošnje zimske dobe, pri kojem bode predsedoval g. prof. Grbič, čital pa bode g. Svetek svoje „Spomine na bosensko okupacijo.“

— (Slovenska predstava) bode v nedeljo dne 3. aprila t. l. v dvorani narodne čitalnice. Predstavljal se bode: „Kdor se poslednji smeje!“ Gluma v jednem dejanji. Spisala Marija Knaufova, preložil Ivan Kalan; v začetku pa na mnogostransko zahtevanje še jedenkrat „Zblaznela je“, igrokaz v dveh dejanjih, kateri se sme prištevati prvim igram letošnje sezone. Ker je omenjena predstava brž ko ne predzadnja in igralno osobje dramatičnega društva potem odide zopet na gostovanje v vsa naša slovenska mesta, ne dvomimo, da bode hiša razprodana do slednjega prostora. Vse čitalnice in druga slovenska društva pa pri tej priliki domoljubno opozarjamo, da se oglašé pri odboru dramatičnega društva, ako bi želela, da igralno osobje v teku meseca maja in junija pri njih nastopi. Repertoar za gostovanje sestavi bode društva režiser gospod Borštnik do konca t. m.

— („Ljubljanski pohajkovec“) nam piše: V noči 29. marca, zjutraj ob 2. uri pobili so nepoznani zlikovci profesorju Nedvedu, ki stanuje nekje na Poljanah, vsa okna. Tako dejanje obsoja se ob sebi in nihče ga menda ne odobrava. Obsojati pa moram tudi profesorja Nedveda postopanje po tem dogodku. Verujemo sicer, da je, kakor je sam pravil dijakom 6. gimn. razreda, gosp. Nedved pri tej aferi preстал veliko strahu, a to ga še nikakor ne opravičuje, da napravi kar lov na popolnem nedolžnega dijaka. Z mestnim stražniškim nadzornikom gosp. Bertolom in z dvema mestnima stražnikoma odpravil se je dne 29. t. m. loviti bivšega dijaka O. Šulerja, ki je pred nekaj dnevi iz gimnazije izstopil in katerega je profesor Nedved brez najmanjšega dokaza in jedino le na podlagi svoje strastne fantazije dolžil, da mu je okna pobil. Pod vodstvom prof. Nedveda vršilo se je zasledovanje s Starega trga na glavni trg, kjer tudi dobi iskanega, kajti gosp. Šuler bil je ravno stopil iz Krisperjeve prodajalnice, kjer si je bil palčko kupil, ko se približa lovška četa. Zagledavši Šulerja, skoči Nedved iz stranskih ulic, pokaže z roko nanj, na kar ga policija prime in odpelje na rotovž. G. Šuler dokazal je s pričami svoj „alibi“, da je namreč tisto noč, ko so se profesorju Nedvedu okna pobila, od večera do zjutraj bil doma in spal, na kar so ga kot popolnem nekrivega izpustili. Vprašamo, kako se imenuje tako neosnovana ovadba, kakeršno je zagrešil g. prof. Nedved? Ako je v tej zadevi ravnal s tako strastno slepoto, kaj še le v drugih slučajih, ki se odtegujejo javnosti? Mi smo že marsikatero čuli o prof. Nedvedu, a doslej molčali iz raznih nagibov, a dolgo ne bomo več mogli, če pojde tako. Za danes samo to konstatujemo, da nam je znanih par slučajev, da so dijaki baš zaradi prof. Nedveda ostavili tukajšnju gimnazijo.

— (Kmetijsko predavanje) ima tajnik c. kr. kmetijske družbe gosp. Gustav Pirc v nedeljo popoldno 3. aprila po cerkvenem opraviilu v Borovnici.

— (Potrjena volitev.) Presvetli cesar potrdil je izvolitev g. Petra Mesarca, posestnika v Št. Juriji v Slovenskih Goricah, načelnikom, g. Antona Vogrina, posestnika v Dolenjem Portčiči, načelnika namestnikom v okrajnem zastopu šentlenartskem.

— (Duhovenske spremembe v Lavantinski škofiji.) Gospod Josip Tombah, nad-

župnik in dekan v Rogatci, imenovan je knezoškof. duh. svetnikom, g. Anton Vamberger, kaplan na Bizeljskem, pa dušnim pastirjem v prisilni delavnici v Messendorfu pri Gradci.

— (Trimesečni računski sklep) Kmetke posojilnice Ljubljanske okolice, registrirane za druge z neomejenim poroštvo v Ljubljani izkaže dohodkov: 44.603 gld. 20 kr., izdatkov pa 43.218 gld. 80 kr., torej skupnega prometa 87.822 gld. Hranilnih ulog se je uplačalo 20.195 gld. 7 kr., izplačalo 4677 gld. 46 kr. Sklepom meseca marca znašajo vse hranilne uloge skupno 71.917 gld. 61 kr. pomnožile so se od začetka leta za 15.517 gld. in 61 kr. Posojil se je dovolilo na novo 26.541 gld., nazaj plačalo pa 15.755 gld. Stanje vseh posojil koncem meseca marca je 72.977 gld. 50 kr., povečala so se torej posojila od začetka leta za 10.786 gld.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Budimpešta 1. aprila. Kvotna deputacija sklenila nov nuncij na avstrijsko delegacijo, v katerem se bode nasprotno mišljenje v nekaterih načelnih vprašanjih utemeljilo.

London 1. aprila. Izvestje Reuterjevo: Atentat na carja vršil se je dne 29. marca v parku v Gačini. Napadovalec je častnik in je že zaprt. Car ni ranjen, akoravno je napadovalec prav blizu ustrelil.

London 1. aprila. Izvestje „Standard“ iz Kodanja dne 31. marca: Danski kralj dobil je danes dopoldne telegram iz Peterburga o novem brezuspešnem atentatu na carja. — V gorenji zbornici izjavil Salisbury, da nema nobenega naznanila, da bi se bila mej Italijo, Nemčijo in Avstrijo zvezna pogodba podpisala.

Za vnanjo porabo. Proti protinu in trganju, bolečinah po udih in vsakovrstnih unetjih pokazalo se je posebno uspešno Moll-ovo „Francosko žganje“. Steklenica stane 80 kr. Vsaki dan ga razpošilja po poštenu povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 12 (19 2)

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (192-4)

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tužci:

31. marca.
Pri **Menne**: Karples iz Prage. — Kane z Dunaja. — Hron iz Celovca. — Wander z Dunaja. — Gregorič iz Rudolfovega.
Pri **Mattel**: Binder, Barthold z Dunaja. — Reyer iz Trsta. — Hirsch, Buckenmayer, Reis, Winck z Dunaja. — Voelkl iz Gorice.]

Umrli so v Ljubljani:

28. marca: Marko Vavken, gostič, 72 let, Hrdeckega vas št. 8, za pljučnim emfizemom.
29. marca: Janez Boštjančič, delavčev sin, 16 mes., Hrdeckega vas št. 31, za božjastjo.
30. marca: Marka Kesarič, posestnik, 52 let, Ulice na grad št. 12, za jetiko. — Janez Perles, hišni posestnik, 70 let, Slonove ulice št. 7, za mrtvoudom.
V deželni bolnici:
28. marca: Marija Zrimšek, dekla, 18 let, za otrpnjenjem možganov. — Karol Morela, ključar, 26 let, za jetiko.
29. marca: Andrej Černe, dninar, 57 let, za pljučno vodenico. — Janez Gril, delavec, 25 let, za mrzlico. — Janez Kovač, dninar, 49 let, za jetiko.
30. marca: Marija Cibašek, gostija, 65 let, za jetiko.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
31. marca	7. zjutraj	735-17 mm.	- 16° C	sl. sev.	megla	
	2. pop.	733-57 mm.	8-8° C	z. vzh.	d. jas.	0-00 mm.
	9. zvečer	733-75 mm.	26° C	sl. vzh.	d. jas.	

Srednja temperatura 3-3°, za 36° pod normalom.

Dunajska borza

dne 1. aprila t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta gld.	80 85	80 85
Srebrna renta	81 85	81 80
Zlata renta	113 60	113 50
5% marca renta	97 35	97 35
Akcije narodne banke	882 —	883 —
Kreditne akcije	285 20	287 70
London	127 55	127 40
Napol.	10 11	10 09 1/2
C kr. cekini	6 —	5 97
Nemške marke	62 62 1/2	62 52 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	25 1/2 gld.	126 gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100 —	165 —
Ogerska zlata renta 4 1/2%	101 —	65 —
Ogerska papirna renta 5%	88 —	57 —
5% štajerske zemljišč. odvez. obliq.	105 —	50 —
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	115 —
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126 —	50 —
Prior. obliq. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. obliq. Ferdinandove sev. železnice	100 —	20 —
Kreditne srečke	100 gld.	176 —
Rudolfove srečke	10 —	—
Akcije anglo-avstr. banke	120 —	107 —
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	217 —	—

Išče se

se pošten, zanesljiv, v gostilniški stroki izveden mož, kateri bi hotel prevzeti **krčmo v Cerknici „pri pošti“**, v koji je nastanjena **Cerkniška čitalnica** in kamor **domačini in tujei** navadno radi zahajajo.

Več o tem poizvle se pri gosp. **Josipu Milave-nu v Cerknici** pismeno ali osobno. (209-2)

Št. 2116.

(204-2)

Razglas,

da se dobijo iz ustanovnih zakladov denarji na posodbo.

Deželni odbor kranjski daje iz ustanovnih zakladov posojila v zneskih po 500 gld. do več 1000 goldinarjev proti 5% obrestim na posestva s pupilarno varnostjo. — Kdor želi tako posojilo, naj se obrne na deželni odbor kranjski z dokazili zahtevane pupilarne varnosti.

ČOKOLADA

SCHMIDT & SÖHNE

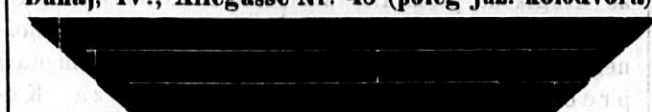
ki sta pri prvi Dunajski razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856-92)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih de likates, **v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.**

Razpošilja se v provincije proti poštenu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

VIZITNICE

priporoča

NARODNA TISKARNA

v Ljubljani.

BRATA EBERL

prodajata najboljšo in najcenejšo

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njihino stroko spadajoče blago. (87-40)

LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4. **LJUBLJANA.**

Prodajam po najnižji ceni najboljši Ribniški in tudi rožni krompir i. t. d. in druge vrste krompirja za seme, kakor tudi pravi Ribniški fižolj za seme.

Kupujem pa v večjih množinah tako imenovani ameriški krompir po najvišji ceni. (217-1)

JOSIP LEVEC,
trgovec pri mesarskem mostu.

Iz dr. Gregorič-eve zapuščine v Ptuij prodam **200 četrtnjakov**

dobrega štirskega vina

po ugodni ceni.

Letine od 1869 naprej. — Naročila pri

(214-1) **Antonu Gregorič-u v Ptuij.**

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

so izšle in se dobivajo sledeče knjige:

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman. Spisal **Charles Nodier**, poslovenil **J. Kržišnik**. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof **A. K. Tolstoj**, poslovenil **J. P.** — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Selski župnik.

Roman. Spisal **L. Halévy**, poslovenil **Vinko**. — Ml. 8°, 203 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Casnikarstvo in naši časniki.

Spisal * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 19 pol. Cena 70 kr., po pošti 75 kr.

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal **René Lefebvre**. Poslovenil * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 535 strani. Stane 60 kr., po pošti 70 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal **M. Lermontov**, poslovenil **J. P.** — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Dubrovski.

Povest. Spisal **A. S. Puškin**, poslovenil **J. P.** — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Tovarna za kostne pridelke in lim

Luckmann-a & Bamberg-a

v Ljubljani

priporoča svoja zelo uspešno učinkujoča

umetna gnojiva, kostne

moke in superfosfate

po najnižjih cenah.

Na zahtevanje se vpošlje cenilnik in prospekt.

(151-10)

Židovske ulice.

MARIJA DRENIK.

Predtiskarija.

Bogata zaloga ženskih ročnih del, začetih in izvršenih.

Snovi za vezanje. Harlandska preja.

